

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA:

34170 Gorica, Riva Piazzutta, 18 - Tel. 83-177

PODUREDNIŠTVO:

34135 Trst, Vicolo delle Rose, 7 - Tel. 414646

Polletna naročnina Lir 3.000

Letna naročnina » 6.000

Letna inozemstvo » 8.000

Poštno čekovni račun: štev. 24/12410

Leto XXVII. - Štev. 20 (1352)

Gorica - četrtek, 15. maja 1975 - Trst

Posamezna številka Lir 150

Mesto mladih je v Slovenski skupnosti Boril se je za vero in svobodo

Slovenska manjšina v Italiji je naravni in zgodovinski organizem, resnična in izvirna narodna prvina, ki se mora tvorno izraziti ter do kraja utemeljiti svoj obstoj kakor tudi svojo narodno prihodnost. Kot naravna družbena tvorba je lastno individualnostjo je pravna oseba, tj. pravni osebek ali subjekt in ne predmet ali objekt v političnem življenju. Ustvarjena je za življenje, ne za smrt. Njeni številni člani pa so poleg tega, da morajo živeti skupaj z drugorodci, vključeni v tuje stranke, sindikate in organizacije; stalno se giblje v neslovenskem kulturnem svetu.

Zaradi tega nam preti nevarnost tihе počasne asimilacije. Da bi to preprečili, imamo poleg kulturnih tudi lastno politično organizacijo — Slovensko skupnost. Če si hočemo zagotoviti bodočnost, naj se Slovenske skupnosti oklene mladina.

DOJNO OKOLJE

Zivimo v dveh okoljih, slovenskem in italijanskem. Teško je torej zgraditi zlasti mladega človeka v eno osebo v dveh okoljih, da ni razdvojen. Slovenska skupnost mora zato pognati globoke korenine med mladino ter ji odpreti širše perspektive. Po eni strani mora v njej zdramiti globok čut za zgodovinsko narodno odgovornost in zavest, da si moramo kovati narodno bodočnost sami brez taktike brezosebnosti in kot brezoblični privesek v drugih strankah. Biti moramo odprti, da, toda poznati moramo meje te odprtosti, da se ne odpovemo svoji narodni celovitosti.

Glede tega je rekel pisatelj Boris Pahor v Dragi leta 1970: »Za zdaj seveda hočejo od nas samo odprtost, jutri pa bi, ko bi se v naše težnje in načrte vmešali tudi oni, bilo konec naše intimnosti. Ne, tukaj ne mora biti nobenega slepomišljenja, dobrota, ki naj bi se izražala v želji po vednosti o naših mislih, je šepetanje skušnjavca. Kdor res hoče biti prijatelj, ta moško ponudi roko, ne zahteva moje predhodne spovedi, moje predhodne obljube lojalnosti.«

Slovenska skupnost nikakor ne zahteva, da bi se naša mladina zaradi tega zaprla v geto. Ta bi bil prav tako poguben kakor slepa pokorščina ukazom tujca, ki je zaradi svoje tujerodnosti v očeh nekaterih vreden vse časti, Slovenec pa ne, ker je Slovenec, kakor da bi bil nekaj manjvrednega.

Mladina najde Slovensko skupnost odprto, ko dela za preoblikovanje ne le naših manjšinskih, ampak tudi splošnih zadev družbe, v kateri živimo. Na tej fronti je skupno z večinskimi narodom povezana v boju za pravo demokracijo in svobodo, za socialne in gospodarske reforme in proti fašizmu kot tolmač naših skupnih potreb pa tudi kot tolmač nemira in pričakovanih novih rodov.

Pri tem delu se mora seveda Slovenska skupnost še bolj poglobiti v pristne in še sveže vire naše kulturne misli ter izročila. Modernim razmeram primerno naj v novi bogatejši ter človeško pristnejši obliki v luči iskanja ter rešitev zadnjih let izdela zgodovinsko osnovo, iz katere naj vznikne nova družba, v kateri bodo skupno z vrednotami svobode in spoštovanja človekove osebnosti zaščitenе vrednote socialne pravičnosti, demokracije in miru.

Ni treba imeti preroškega duha, če glede svobode in demokracije mlade spomnimo, da so bile ponekod odjuge in pomladi zelo kratke, zelo dolge pa jeseni, ki so in bodo vselej prešle v zime. Prav zato ni potreben preroški dar za napoved, kaj bi se zgodilo z nami v primeru zmage fašizma. Za nas in za naše sodržavljanje je velika splošna, za Slovence pa še posebej narodna nevarnost fašizem, ki mori svobodnega duha, našo narodnost, ter bi pomnil za nas le črno noč v vseh pogledih.

DOM VSEH SLOVENCEV

Nekateri skušajo odvrniti mladino, zlasti študentovsko in delavsko, od Slovenske skupnosti, češ da je v njej le mesto za ljudi določene svetovnega nazora. To ne

drži. Slovenska skupnost je in mora biti dom vseh Slovencev, saj se dobro zaveda, da moramo vsi držati skupaj, ne pa se razleteti.

Tu je treba pripomniti, da Slovenska skupnost ne izključuje nobenega demokratičnega gledanja, tudi socialističnega ne, samo da ima za temelj družbenega reda demokratično zakonitost, pluralistično dialektiko, novo svobodno človečnost.

V Slovenski skupnosti ni treba slovenski mladini z upognjeno hrbenico služiti tujemu nacionalizmu, kot se je večkrat zgodilo v italijanski partiji, ampak prav tako družbeno angažirano delovati, služiti naprednim socialnim ciljem, toda tako, da igra v Slovenski skupnosti samostojno osebno vlogo, nastopa kot subjekt in tako rešuje hkrati našo narodno istovetnost ter slovensko in svojo osebno bodočnost. Ta cilj pa je vreden navdušenega dela in vse predanosti. KB

Nekaj dejstev o vietnamski vojni

Na predsedniški palači v Saigonu vihra zastava od komunistov vodenega vojaškega gibanja vietkong. Južni Vietnam kot država ne obstaja več; pariški dogovori iz leta 1973 so postali mrtva črka, ker so jih Severni Vietnam in vietkong brezobzirno pohodili.

Toda dejstvo, da je zmagala ena stran, še ni dokaz, da je tudi imela v vsem prav. Obstaja drugo dejstvo: pred prodirajočimi komunističnimi četami je brezglavo bežalo stotisoče ljudi. Samo iz strahu? Bolj verjetno je, ker so odklanjali izvršeno dejstvo in jim je bila prepredena izbira med komunizmom in svobodo.

Očividci poročajo, da je samo ena desetina prebivalstva rdeče zavojevalce počakala doma. Vedno je levičarska propaganda zahtevala »demokratične in svobodne volitve« v Južnem Vietnamu. Ni bil ta množični beg prebivalstva k morski obali najbolj jasek plebiscit, kaj narod misli? Dances lahko mirno zapišemo: Južni Vietnam je bil ne osvobojen, temveč okupiran.

Svetovno mnenje je bilo zadnje čase uspešno manipulirano; govorilo in pisalo se je o patriotičnem boju južnovietnamskega ljudstva; dejansko je šlo za invazijo komunističnih čet Sev. Vietnamu in vietkongu. Nazadnje je stalo sedem južnovietnamskih divizij proti 25 severovietnamskim, ki sta jih prav v času po podpisu pariških dogovorov opremili Sovjetska zveza in rdeča Kitajska. Medtem ko so se ZDA dogovorov vestno držale, k temu siljene tudi po notranjem javnem mnenju, se Sovjetski zvezi in Kitajski ni bilo treba ozirati na nikogar. In se tudi nista ozirali.

»Božja previdnost — tako je dejal sv. oče Pavel VI. v običajnem nagovoru ob sredah 7. maja romarjem, ki so ga prišli pozdravit — je naredila kardinala Mindszentyja za nosilca dogajanj v najbolj težkem in zamotanem obdobju tisočletne zgodovine Cerkve na Madžarskem. Bil je in bo ostal znamenje nasprotovanja kakor je bil predmet češčenja in obudovanja. Deležen je bil ravnanja, ki se ni ustavilo niti pred njegovo posvečeno osebo ter je vzbudilo boleče začudenje v svetovni javnosti, še posebej v katoliškem svetu. Za nas bo ostal svetel spomin na trenutek, ko smo ga mogli sprejeti v večnem mestu v septembru leta 1971, potem ko je preživel osem let v ječi ter 15 let osam-

ljenosti na sedežu severnoameriškega poslaštva v Budimpešti. Bil je to objem Cerkve, tiste Cerkve, ki sedaj moli, da se njegov močni in obenem zmučeni duh odpočije v Bogu.«

Ob sprejemu v Vatikanu je sv. oče kardinalu Mindszentyju podaril svoj lastni prstan in naprsni križ kot da bi mu hotel reči, da razume njegovo veliko žrtev, da je zapustil svojo domovino in šel na tuje, žrtev, ki je bila verjetno zanj hujska kot leta trpljenja v ječi.

ŽIVLJENJSKA POT

»Živel je poglavje iz "Otočja Gulag",« je o njem dejal neki prelat iz Vatikana. Dejansko je kardinal Mindszenty preživel skoro tretjino življenja (23 let) oropan svobode. Rojen 29. marca 1892 v kraju Csenimindszent v sombateljski škofiji (pod katero spadajo tudi porabski Slovenci) v družini nemškega pokolenja, ki se je pisala Pehm (Böhme, kar znači Čeha), je kasneje svoj nemški priimek po svojem rodnem kraju spremenil v Mindszenty.

Duhovnik je postal leta 1915, v škofa posvečen je bil leta 1944, za kardinala izbran v februarju 1946 in leta 1949 obsojen na dosmrtno ječo zaradi »veleizdaje«. V ječi je ostal do slavnih novembrskih dni leta 1956, ko se je madžarsko ljudstvo enodušno uprlo sovjetskim okupatorjem. Žal je ostal upor brezuspešen in tedaj se je Mindszenty zatekel na sedež veleposlaštva ZDA.

Kar 15 let je ostal na tem kraju. Nazadnje je postal nezaželen ameriški vladi in predsednik Nixon mu je to v osebnem pismu brez ovinkov povedal. Tudi vatiškanski krogi, ki so delali na to, da se cerkvene razmere na Madžarskem vsaj nekoliko uredijo, so začeli nanj pritiskati, naj odide v tujino. S težkim srcem je končno na to pristal. Pretresljivo so besede, ki jih je pisal sv. očetu, ko je od njega prejel povabilo, naj pride v Rim:

»Pripravljen sem reči "zbogom" svoji ljubljani domovini, da bom živel in pregnanstvo življenje molite in pokore. To žrtev polagam v Vaše roke, trdno prepričan, da tudi največja žrtev, ki se od človeka zahteva, postane majhna, ko gre za službo Bogu in dobro Cerkve.«

Kardinal Mindszenty je svoj odhod iz Madžarske vezal na sledeče pogoje: madžarska vlada naj izjavi, da je bil po nedolžnem obsojen, osvoboditi naj krivično obsojene duhovnike in dovoli svobodno poučevanje verouka. Ob prihodu v Rim je zvedel, da madžarska vlada ni upoštevala nobene njegovih zahtev in da ga je le pomilostila kot navadnega zločinca. Zaradi tega je bil globoko prizadet. Razočaran tudi nad politiko vatiškanskih krogov je sklenil zapustiti Rim in se naseliti na Dunaju, da bi bil čim bliže svoji domovini.

Samo tri leta in pol je Mindszenty še preživel v svobodi, pa dovolj, da je napisal svoje spomine, ki so odločna obsodba nečloveškega sistema, ki se je polastil tolikih dežel in tudi njegove ljubljene domovine. V tem času je obiskal Zahodno Nemčijo, Kanado in še druge dežele ter bil povsod zmagoslavno sprejet. V Lon-

donu mu je poslanska zbornica še posebej izrekla priznanje za njegovo pogumno zadržanje.

Nič ni kazalo, da je ta neupogljivi velikan duha ob robu groba. Operacija, ki ni vzbujala skrbi, mu je povzročila smrt. Odpovedalo je srce. 6. maja je Mindszenty odšel v večnost, 15. maja pa so ga pokopali v Marijinem Celju (Mariazell) na Zgornjem Štajerskem. Znano je, da je ta božja pot madžarskim vernikom zelo draga in da imenujejo marijacejsko Mater božjo »Velika gospa Ogrske«.

POGUMNI PRIČEVALEC ZA KRISTUSA

V svojih spomnih omenja kardinal Mindszenty, da so ga ob zasliševanju mučili neprestano 29 dni. Z mučenjem so prenehali samo tedaj, ko so se zbal, da bo umrl. Izpostavljen je bil najbolj različnim mukam in poniževanjem, moral je služiti za konja, na katerem so jahali, ponovno so ga slekli do golega in pretepali z gumijevkami, preprečevali so mu spanje, silili so ga gledati pornografske filme. Iz bližnjih celic je slišal obupne krike žena in mladenk, ki so jih posiljevali...

»Zapisal sem te stvari — pravi Mindszenty v svojih spomnih — da svet zve, kaj ga čaka, če ga bo komunizem nadvladal in da se zave, da komunizem ne spoštuje človeške osebe. Opisal sem svoje trpljenje, da svet zve za trpljenje Ogrske in njene Cerkve.«

Mnogim, tudi v cerkvenih krogih, to pisanje ni bilo všeč in kardinal Mindszenty je postal neprijetni pričevalec resnice. Postal je nadležen kot vsi, ki se borijo dosledno za načela in odklanjajo kompromise. Bil je prepričan, da popuščanje Cerkve nasproti komunističnim režimom Cerkvi ne bo prineslo pravih sadov, omajalo pa bo zaupanje vernikov v njeno božje poslanstvo.

Razumljivo, da ga je časopisje, ne samo levičarsko, temveč tudi liberalno in celo katoliško obsojalo zaradi njegovega zadržanja. Ni moglo ali ni hotelo doumeti, da je vse Mindszentyjevo ravnanje imelo temelj v njegovi doslednosti. Odklonil je nacizem in bil zato zaprt, odklonil je komunizem in bil zato obsojen; odklonil je kompromis z vlado in ni pristal na pomilostitev (zakaj, če je bil nedolžen!) in moral zato življenje zaključiti v tujini.

Ponosni nastop, pogum in zvestoba tega odličnega člana kardinalskega zbora, ki je v celoti ostal zvest barvi svojega oblačila, katera škrlatna barva simbolično predstavlja pripravljenost, preliti tudi kri za evangelij (in on jo je dejansko preliv), zaslužijo, da v zvezi z Mindszentyjem odločno odklonimo vsako zlorabljanje njegovega mučeniškega življenja, mu priznamo pogum in doslednost v ravnanju ter se obogatimo z versko in civilno lekcijo, ki nam jo je dal s svojim zgledom, ko se je z vso strastjo svojega srca izpostavil, da brani versko in politično svobodo svojega ljudstva.

Trojica kardinalov iste usode, pa tudi podobne veličine — Mindszenty, Beran in Stepinac — so odjek neke dobe, ko je bilo treba priseglo zvestobe Cerkvi in narodu potrditi s pripravljenostjo na mučeništvo.

Sv. oče Pavel VI. ljubeznivo spremlja kardinala Mindszentyja, ko ga je ta prišel pozdravit po svojem odhodu iz Budimpešte septembra 1971. Ob tej priložnosti mu je sv. oče podaril svoj naprsni križ in prstan

Tudi nam je potreben

Mojzes je potrdil, kar so že očaki verovali, namreč da biva en sam Bog. Na Sinaju se mu je prikazal in rekel: »Jaz sem Jahve, vedno Bivajoči.« Potem je rekel Izraelcem: »Jaz sem Gospod vaš Bog, ne imejte drugih bogov poleg mene.«

Tako se je utrdilo pojmovanje o enem samem Bogu kot o nekem nedoumljivem Bitju, ki živi v nepristopni svetlobi. Toda prišel je Jezus in razodel do tedaj neslutene skrivnosti o Bogu in njegovem življenju. Govoril je o Očetu in njegovem edinorodnem Sinu.

Velikokrat se Jezus sklicuje na Očeta. »Oče in jaz sva eno... Moj Oče je, ki me časti, on, o katerem vi pravite: naš Bog je.« Potem začne Jezus govoriti o Svetem Duhu. Najprej bolj poredko, potem vedno pogosteje in bolj jasno. Ze Nikodemu je na začetku svojega javnega učenja rekel: »Ako se kdo ne rodi iz vode in Duha, ne more priti v nebeško kraljestvo.« Posebno jasno pa je razložil učencem svoj nauk o Svetem Duhu pri zadnji večerji. Tedaj jim je rekel: »Prosil bom Očeta in vam bo dal drugega Tolažnika, da ostane vekomaj pri vas, Duha resnice...« Pred svojim vnebohodom pa je naročil: »Pojdite in krščujte v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha.«

Kristus je s tem razodel neko skrivnostno življenje v Bogu, ki ni več sam, temveč so trije. Teologi so to skrivnost razložili kot skrivnost sv. Trojice. Pravijo, da Oče rodi Sina od vekomaj, Oče in Sin se ljubita od vekomaj. Ta ljubezen je tretja božja oseba, Sveti Duh. Vemo tudi, da so poskusili to skrivnost razložiti, a zaman. Sv. Trojica ostane za nas ljudi nepristopna resnica, v katero verujemo zaradi Kristusa in zaradi Cerkve, ki tako učita. Pomeni pa, da je v Bogu bogastvo

ljubezni, ko Oče ljubi Sina in Sin ljubi Očeta in oba sta povezana v Sv. Duhu.

Toda o tem Duhu je Kristus razodel tudi njegove odnose do nas ljudi. Predvsem je povedal, da je Tolažnik. Vedel je, da so učenci in da bomo mi le ubogi ljudje, ne heroji, temveč revna bitja, ki sami ne moremo ničesar storiti. Zato je obljubil: Poslal bom Tolažnika.

Potem je obljubil, da bo Sveti Duh učitelj resnice. »Ko pa pride on, Duh resnice, vas bo vodil k popolni resnici...« Prav v današnjih časih vidimo, kako težko je spoznati resnico. Vsak trdi le: Meni se tako zdi. Po mojem mnenju je tako. To se ponavlja tudi kadar gre za od Boga razodeta resnice, ki jih je Cerkev nezmotljivo pojasnila na koncilijih. Tudi o takih resnicah ponavljajo: Meni se zdi...

Se v večji meri velja to, kadar gre, da bi spoznali, kaj je prav in kaj ni, kaj je greh in kaj ni greh. Pri tem sliši danes človek neverjetne trditve. Vsak hoče sam sebi določiti, kaj je dobro in kaj je zlo. Zato jih slišimo: Po mojem je tako prav... Tudi cerkveni možje tako govorijo. Toda mi jih ne vprašamo, kaj se njim zdi res in prav, temveč kaj uč Kristus, kaj je razodeta resnica, kaj moremo sklepati iz božjega razodetja.

Kristus je take težave predvidel. Zato je rekel: »Poslal bom Duha resnice, ki vas bo vodil k popolni resnici.«

Hočemo biti kristjani? Ne vprašujmo, kaj menijo ljudje, ampak kaj uč sveto pismo. Ne vprašujmo, kaj pišejo časopisi ali kaj trditva radio in televizija, temveč rajši molimo za razsvetljenje k Sv. Duhu, da spoznamo, kaj je božja resnica in kaj je božja volja.

K. H.

BREZ KULIS

Ko zjutraj odložim časopis, poln novic o ropih, umorih, ugrabitvah, nasilju, goljufijah ali nepoštenosti v politiki, me prime moreča črnogledost. Kam bo vse to dovedlo? Ali vodi pot samo še navzdol, v brezno?

Vendar pa zlasti zdaj o velikonočnem času neke v notranjosti zatrdno čutim, da obup ni na mestu. Če se predam obupu, če v nemoči dvignem roke kvišku, če odgovarjam na nasilje in vse, kar doživljamo, s sovraštvom do časa, v katerega smo postavljeni, le pospešujem propad in ne prispevam niti kapljice k obnovi sveta, ki bo prav gotovo prišla.

Naš čas je le trenutek v dolgi življenjski dobi človeštva, ki se spreminja. Zato se lahko in se moramo tolažiti z upanjem, da bodo spet nastopili lepši časi.

PROTI NOVI DUHOVNOSTI

Nekje sem pred nedavnim zasledil spodbudne misli znanega nemškega teologa Bernarda Häringa, ki po svoji vednosti in optimizmu nakazujejo takšno upanje.

Sedanji zgodovinski trenutek — pravi Häring — nas izziva k obnovi moralnih in življenjskih vrednot. Nekateri so ta izziv že sprejeli. Svet je začel razumevati, da potrebujemo poleg industrijskega razvoja odrešenjsko zavest, ki je važnejša od najmodernejših avtocest. Nastajajo skupine mladih, ki odklanjajo materialistično potrošništvo, spoznavajo pomen duhovnosti in molitve, ne kot dolžnosti ali bega pred polnim življenjem, ampak kot sredstva, ki globoko posega v človekovo življenje in prinaša nove vrednote zvestobe, katere naj napolnijo sedanjo bivanjsko praznino. V tem duhu se zavzemajo za bolj človeško vzajemno uporabljanje tvarnih dobrin.

Gospodarska kriza, meni dalje Häring, je v nekem smislu zdravilna, saj opozarja mogočne, naj se odpovedo egoizmu, nas vse pa opozarja, da uživanje in potrošništvo nista najvišji dobrini. S svojo materialistično miselnostjo kopljeta grob ne samo višjim vrednotam in kulturi, ampak samim življenjskim koreninam človeštva. Iz tega vznika potreba po novi duhovnosti, porojeni iz stvarnih potreb današnjega človeka.

Tudi kriza avtoritete je po Häringovem mnenju zdravilna za rast človekove osebnosti v družbi. Ta kriza je namreč jasno pokazala, da nam noben človek in nobena ozka skupina mogočnikov ne more za dalj časa vsiljevati svojih izbir. Vsi moramo skupno iskati pravilno pot. Plemenita naloga oblasti je, da vsem omogoča to iskanije in medsebojno obogatitev.

Z naštevanjem bi lahko nadaljevali. Tako na primer delavci v tovarnah odkrivajo vrednote soupravljanja, v politiki se tuintam že ohlaja dogma o razrednem sovra-

štvu ter raste spoznanje o tem, kako močno je skupno nastopanje vseh razredov. Poglobljeno krščansko upanje potrpežljivo prinaša v novo nastajajočo družbo vsem potrebno mero vedrosti in optimizma. Tako Häring.

Vsekakor se za kulisami nekaj spreminja. Nihalo zgodovine, ki je doseglo skrajno točko brezdušnega materializma, se nekeje v še rahlo zaznavni globini začena premikati v obratno smer proti novi duhovnosti.

DID

V Skopju gradijo cerkev

Čakali so dvanajst let in končno dočkali. Skopski katoličani so ostali po potresu 26. julija 1963 brez cerkve. Nekdanja »katedrala« - župnijska cerkev Srca Jezusovega je bila zgrajena še v turških časih na najlepšem kraju in v strogem centru mesta. Po novem načrtu obnove mesta so oblasti cerkveni prostor zadržale zase, a obljubile so dati drugo primerno gradbeno parcelo.

Po dolgih pregovorih je bilo mesto določeno, a se ni moglo začeti z zidanjem, ker je tam bilo več stanovanjskih hišic. Šele decembra lanskega leta je bil teren končno očiščen in tako se je moglo začeti razgovore s podjetji, pogodba je bila sklenjena in dela so se začela.

V nedeljo 13. aprila je skopsko-prizrenski škof dr. Joakim Herbut s pomožnim škofom msgr. Nikom Prelom ob velikem številu vernikov in duhovnikov blagoslovil temeljni kamen, čeprav je že precej zgrajenega. Svečanosti so se udeležili zastopniki državnih oblasti, makedonske pravoslavne Cerkve, mohamedanske in judovske verske skupnosti.

Verniki so s svojim škofom izredno veseli tega dogodka, saj predstavlja velik korak naprej v normalizaciji duhovnega življenja katoličanov v Skopju. Dosedaj so se namreč zbirali k maši v majhni montažni kapeli v nekdanjem Sirotišču sv. Jožefa (kjer je sedež župnije), a škof stanuje drugod.

Seveda je nastal problem, ki se vedno javlja ob takih priložnostih: primanjkuje denarja. Organizacije, ki so ob potresu bile pripravljene pomagati pri zidavi, so odpovedale svojo pomoč ali pa jo zelo zmanjšale, da obstaja velika nevarnost, da ne bo mogoče spraviti niti pod streho stavbe, kar pa bi povzročilo nemajhno škodo.

Zato skopski škof s svojimi verniki upravičeno pričakuje, da mu bodo s svojimi prispevki priskočili na pomoč tudi drugi

Pietro Gheddo je eden najboljših poznavalcev razmer v Vietnamu in je o tem napisal že več knjig, ki so našle velik odjek v samem Vietnamu. Obenem izdaja v Milanu misijonsko revijo. V decembru leta 1973 je obiskal številna begunska taborišča v Južnem Vietnamu. Sam poroča:

»Našel sem vsepovsod ljudi, ki so mi razlagali, zakaj so zbežali z ozemlja, ki ga obvladajo komunistični gverilci; in vsi so mi zatrjevali, da je življenje tam zelo trdo, politično nadzorstvo nevdružno, izločanje političnih nasprotnikov nenehno in verska svoboda neobstoječa. Najbolj me je presenetilo, da mnogi ujetniki iz vrst vietkongov in iz Sev. Vietnamu niso hoteli domov, ko so imeli po sklenjenih dogovorih v Parizu vso možnost za to.«

Oče sedmih otrok, ki je več let doživljal komunistično stvarnost in nato pobegnil na jug, mu je dejal: »Življenje je nezno, delo brez plače, vse je last države, vrsta prepovedi, ki duši duha, neprestani sestanki, na katerih je treba vršiti samokritiko in obtoževati druge. Kdor se drzne protestirati ali stavi neprimerno vprašanje, izgine ne da bi pustil sled za seboj. Tako se ustvarja vzdušje nasilja in že po nekaj mesecih se ti vgnezditi ena sama misel: kako se rešiti iz tega pekla.«

V decembru 1973 je Gheddo obiskal mesto Hué, nekdanjo cesarsko prestolnico. Tam mu je neki katoliški duhovnik pripovedoval: »Pred letom 1968 je bilo mesto Hué najbolj nasprotno predsedniku Van Thieu in navdušeno za razgovor z Osobodilno fronto vietkong. Med znano ofenzivo Tet v februarju in marcu 1968 so nas vietkongovci za dvajset dni »osvobodili«. Tedaj so napravili vse, da si odtujijo simpatije prebivalstva. Za seboj so pustili množične grobove. V njih smo našli tri tisoč trupel. Ni čuda, da tudi študentovski voditelji, prej zelo levo usmerjeni in zagovorniki socialističnega režima kasneje o tem niso hoteli nič več slišati. »Rajši nacionalistična diktatura kot pa komunistična,« so vzklíkali.«

Vedno v Hué mu je drug duhovnik, jezuitski pater Urrutia, ravnatelj katoliškega študentovskega centra pravil naslednje: »Po bridki izkušnji iz leta 1968 so leta 1972 komunisti sprožili novo ofenzivo in se približali mestu na 40 km. V hipu se je Hué izpraznilo. Od 300.000 prebivalcev jih je ostala le desetina. Vsi ostali so pobegnili na jug proti Danangu. Vrnili so se šele čez nekaj mesecev, ker je vsaka nevarnost že bila mimo. V bolnišnici so od 30 zdravnikov ostali le trije, vsi ino-

verniki. Skopska škofija je v svoji zgodovini doživljala velike katastrofe. Že leta 1671 so Turki skopsko katedralo spremenili v mošejo, ki je pozneje zgorela. Cerkev, ki je bila zgrajena z velikanskimi težavami ob koncu prejšnjega stoletja, je bila zelo poškodovana leta 1941 ob nemškem bombardiranju, ko je zgorela škofijska rezidenca z vsemi dokumenti in inventarjem. Končno je prišel katastrofalni potres leta 1963.

Skopje je sedaj zares lepo moderno mesto. Pravoslavni zidajo veličastno katedralno cerkev, pa bi bila sramota, če bi katoličani ostali brez svoje cerkve; z druge strani pa je potrebno središče, administrativno in pastoralno katoličanov Makedonije in Kosova.

ALT

Novi blaženi

V nedeljo 27. aprila je sv. oče Pavel VI. v baziliki sv. Petra proglasil za blaženega francoskega redovnega ustanovitelja Cezarja de Busa. Novi blaženi je leta 1552 ustanovil v Avignonu redovno družbo za krščanski nauk. Člani te družbe naj bi poučevali ljudi v katekizmu. Verska nevednost je bila namreč v tistih časih zelo velika. Sv. oče je ob razglasitvi navedel tudi de Busove besede: »Krščanstvo je treba bolj živeti kot pridigati.«

Poljska ob 30-letnici osvoboditve

Na poljski katoliški univerzi v Lublinu so organizirali dva tečaja predavanj za širšo javnost. Eden je imel naslov »Sveto leto in njegova vloga v zgodovini poljske Cerkve«, drugi pa »Kultura in umetnost na Poljskem v zadnjih tridesetih letih.« Ob 30. obletnici osvoboditve Varšave so med drugim podelili zlato medaljo »za usluge mestu Varšavi« tudi znanemu poljskemu katoliškemu pisatelju Janu Dobraczynskemu.

zemci. Univerza, uradi, tovarne so bili zapuščeni, o budističnih boncih ni bilo sledu. Od sto duhovnikov smo ostali nadškof in dvajset drugih. Hué je izgledalo mesto mrtvih. In potem sem bral čez nekaj mesecev, ko sem se vrnil v Evropo, v katoliških revijah, s kakim hrepenenjem je Hué čakalo na »osvoboditelje... Si morete misliti večjo ironijo?«

In Pietro Gheddo zaključuje: »Največja zmaga komunizma je v tem, da svobodni ljudje v Evropi in Ameriki niso več voljni braniti svobode, temveč zato, da bi živeli brez očitkov vesti, v miru in veljali za »napredne«, z zaprtimi očmi sprejemajo komunistično propagando. Naj se ne čudijo, če se bodo nekega dne znašli v množičnih grobovih, tako značilnih za dežele, kjer komunizem pride na oblast.«

Ruski pisatelj o marksizmu

Anatolij Levitin-Krasnov je spisal številna dela verske vsebine, ki tajno krožijo po Sovjetski zvezi. Zadnja leta se je priključil tudi taboru zunaj ruske Cerkve in stavil svoje ime v podpis k številnim protestnim listinam. Bil je tudi večkrat obsojen in je prebil po kazenskih taboriščih skupno deset let.

Sodelavka nemškega dnevnika »Süddeutsche Zeitung« (München) se je nedolgo tega pogovarjala s pisateljem, ki sedaj biva na Zahodu. Takole se je izjavil:

»Kvarjanje z Marxom mi je pomagalo spoznati, da v Sovjetski zvezi ni marksizma, pač pa da je nastal nov razred, ki si prisvajajo levji delež presežne vrednosti.

Marksizem je filozofija velikega obdobja človeške zgodovine, to je razrednega boja. Toda z izginevanjem razredov se tudi sam marksizem izčrpa. Krščanstvo pa se nikoli ne izčrpa. Marksizem pojasnjuje samo eno stran življenja - filozofijo gospodarjenja. Krščanstvo pa pojasni vse življenjske pojave v njih celotnosti. Krščanstvo je absolutna resnica. Ako primerjamo položaj delavskega razreda v Sovjetski zvezi z onim v zahodnih kapitalističnih deželah, potem izpade primerjava v prid Zahoda.

Tako kot Solženicin tudi jaz sodim, da je nastop Jaurésa Medvedjeva v Londonu in pred inozemsko komisijo ameriškega senata neodgovoren. Trdil je, da v Sovjetski zvezi ne pošiljajo ljudi prisilno v umobolnice, da ni obsodb zaradi verskega in političnega prepričanja, a v resnici prihajajo vesti o samovoljnih obsodbah in zapiranjih vsak dan. Tako so bili npr. prijati pisatelj Vladimir Osipov, znanstvenik Sergej Kovaljov, baptist Georgij Vins, ki so ga obsodili na deset let, ker je oporekal državni pravico, da se vmešava v verska vprašanja. Načeloma se ni spremenilo nič. Kvečjemu to, da ravnajo iz obzira do Zahoda vse bolj previdno.«

Skupno pastirsko pismo španskih škofov

Španski škofje so po letu 1937 prvič izdali skupno pastirsko pismo. Začeli so ga pripravljati že lanskega junija, dokončali pa šele letos na skupnem zasedanju v marcu. Izdali so ga 19. aprila. Pismo je odobrilo 70 škofov, 11 pa jih je bilo proti.

V pismu predvsem zahtevajo spoštovanje človekove svobode in njegovih osnovnih pravic. Vsem državljanom naj bo dana možnost vpliva na politično življenje v državi. Delavci morajo prejemati pravično plačo in imeti zagotovljeno možnost, da branijo svoje zakonite pravice. Pri tem so škofje mislili na pravico do stavke.

Škofje pravijo nadalje, da sedanji rod ne bi smel več čutiti posledic državljanske vojne. Državna oblast naj bo toliko velikodušna, da bi mogli vsi skupno graditi bolj pravično in bratsko bodočnost. Cerkev, zlasti škofje, naj ne posegajo v politično življenje. Dogaja se, da politično nasprotujoče si smeri skušajo Cerkev izkoristiti za svoje namene. Če se jim to ne posreči, Cerkev očitajo, da nima poslušala za sedanji čas.

Škofje končno pravijo, da je treba mladino poslušati, ko želi bolj pravični svet, a mladina naj bo dosledna v življenju z ideali, ki jih zagovarja in brani.

Kongres ciganov

V Franciji je okoli 150.000 ciganov (v Jugoslaviji jim uradno rečejo Romi) katoliške vere. Pred kratkimi so imeli svoj kongres v mestu Marseille. Pozdravil jih je tudi marsejski nadškof. Izrekel je vse to, da bi tudi Evropa dala ciganom vse človečanske pravice ter možnost da ohranijo svojo bitnost.

Bralci pišejo

Pripomba k prevodu Kocbeka

Spoštovano uredništvo! Slovenec, ki bo dobil v roke moč prevod 1. dela Kocbekove Tovaršije, ki je izšel te dni v Milanu pri založbi Jaca Book, bo neprijetno prizadet, ko bo na nekaterih — hvala Bogu redkih — straneh našel nekatera nemogoča šušmarstva.

Gre za kakih 15 strani v celotni knjigi, ki jih jaz nisem vključil v svoj izbor in jih tudi nisem prevedel. Na svojo pest jih je prevedla založba sama, ne da bi mi dala to delo v pregled. In tako Videm pri Krškem postane tam Udine, Barje postane Bar, »koplje« (kanale) postane facciao, il bagno in tako naprej. Razumljivo je, da odklanjam vsako odgovornost za kvaliteto tistih vložkov kot tudi za kakšen morebitni »popravek«, s katerim se je tisti slavistični izvedenec utegnil dotakniti mojega besedila (ko je napr. moja Stično spremljal v Stiško). Prav tako ne odgovarjam za pravopisne netočnosti v besedilu na zavihu knjige.

Kot olajševalno okoliščino za sicer resno založbo naj navedem dejstvo, da se ji je mudilo, da bi časovno preveč ne zamudila avtorjeve sedemdesetletnice. Konkretno je pa se utegnem distancirati od tujih vrivkov v tem prevodu v kakšnem strokovnem zapisu.

Trst, 11. maja 1975

Alojz Rebula

Ni vseeno!

V slovensko pisanje se je v času med obema vojnama kot posledica narodnostno nejasnih razmer vrnilo mnogo izrazov, ki jih slovenski jezik nikoli ni poznal in so slovenskim ljudem še danes ali nejasni ali pa tuji.

Med te izraze sodi še posebno beseda »činitelj«, ki jo mnogi še vedno uporabljajo namesto slovenske dejavnik, kadar je treba na splošno označiti neko vzročno razmerje. Nadalje pride pogosto na dan kot ostanek romantičnega panslavizma beseda »pokolenje« (mene je vedno spominjalo na klanje, op. p.), namesto da bi se rabilo slovenski rod. Izkrivljeno se v tem pomenu redno uporablja tudi »pleme«, ki v slovenščini, drugače kot v hrvaščini ali srbsščini, ne znanuje človeškega rodu, za kar ga tako vztrajno uporabljajo, ampak boljši rod; od tod plemstvo, ki se je izjavljalo za boljši rod, od tod tudi posebno lepe živali za plemo, ki so jih odbrali naši ljudje na kmetijah.

Odkar so v Kopru morali spreminiti ime podjetja Pristanišče v Luko Koper, v dnevnem tisku republike Slovenije sploh ne pozna več pojma pristanišče, ampak samo še hrvaško besedo »luka«. Slovensko uho jo sliši še posebej neprijetno, ker je Luka po slovensko samó čistiljivo moško ime. Prav takó hrvaško ali srbsko besedo »ostavka« vsiljuje celo tukajšnji dnevni tisk na Primorskem; slovenščina pozna samo izraz odstop v pomenu oziroma v zvezi odstopil je.

Nekaj znanstvenega hoče v matični domovini pričarati tisk z besedami »regija« za slovenske pojme območje, predel, krajina. Uvajati hočejo celo neke nove (sic!) pokrajine kot ljubljanska regija, kraška regija, ki hočejo Slovencev že stoletja znanim pojmom navdihniti nekaj misteriozno znanstvenega. V slovenskem zemljepisju pa se pri obravnavanju kraških pojavov namesto slovenskega pojma bránica za vrelec sladke vode pod morsko gladino še vedno vsiljuje hrvaško »vrulja«.

Tako bi lahko še naštevali. Mogoče bo kdo mnenja, da gre za dlakocepstvo, toda z isto pravico se lahko vprašamo, ali je res treba pisati in narobe uporabljati pojme in tuje besede, če imamo svoje. Če bomo s tem vedno bolj nadaljevali, se bomo čez določen čas lahko vprašali, če je mogoče treba znati tuje jezike, da se slovenski ljudje lahko med seboj razumemo.

I. S.

Letošnje počitnice sv. očeta

Kot prejšnja leta bo sv. oče Pavel VI. tudi letošnje počitnice preživel v svoji poletni rezidenci v Castelgandolfo. Toda za razliko od prejšnjih let tedenske avdience ne bodo v poletni rezidenci, temveč v Rimu. V ta namen se bo dal papaz vsak teden dvakrat — ob sredah in nedeljah — prepeletati s helikopterjem v Rim, da bo na trgu sv. Petra sprejel in pozdravil svetletne romarje in jim govoril. Helikopter bo dala na voljo italijansko vojno letalstvo, voznja (30 km) pa bo trajala deset minut.

„Velika maša Tolmincev“ v štandreški cerkvi

Štandrež je bil že večkrat pozorišče velikih verskih doživetj. Med take smemo prištevati tudi nedeljsko, ki so nam jo pripravili Tolminci pod vodstvom prof. Avgusta Ipavca.

Ze dosti pred pričetkom maše se je cerkev napolnila. Veliko je bilo ljudi iz Gorice in okolice. Strmeli smo, ko so mirno in urejeno prišli v cerkev pevci in zasedli prostor pred oltarjem. Cela armada moških, žensk in otrok. Maševal je g. Cimprič, župnik v Biljani, ob somaševanju župnika iz Volč, kaplana iz Tolmina ter dveh goriških duhovnikov. Najprej je dekan iz Mosta na Soči Franc Govekar predstavil Tolmince in pozdravil navzoče. Začela se je sv. maša in veličastni akordi zbora 150 pevcev ob spremljavi orgel in fanfar so napolnili cerkveni prostor, skoro premajhen za tako mogočnost glasov in glasbil.

»Velika maša« je posvečena spomenu na smrt obsojenih Tolmincev velikega kmečkega punta, pa tudi vsem tistim, ki so padli za svobodo in orosili slovensko zemljo s svojo krvjo.

Zbor je izvajal odlomke iz žalne maše Verdija in Mozarta, nato Dvoržakovo Matičnostna, Gallusovo Glejte kako umira pravični, Vodopivčovo Pod oljkami in Ipavčovo Tolminska mati.

Svojstven učinek je imel recital dveh deklet, ki sta s pretresljivimi besedami, vzeti iz Pregljevih »Tolmincev« prikazali trpljenje obsojenih tolminskih puntarjev, njihovo vero in upanje v boljše dni, trpljenje mater, otrok in nevest ter vsega tolminskega ljudstva.

Ob evangeliju je imel kratek, a pomenljiv govor župnik z Liga g. Jožko Kragelj. Ob tridesetletnici osvoboditve, je dejal, se tudi mi spominjamo vseh umrlih po zloglasnih taboriščih, umrlih zaradi vojne in tudi tolminskih puntarjev, kajti vsi so dali življenje za osvoboditev izpod težkega jarma, za lastno svobodo in za pravico. Tudi mi moramo budno čuti nad pridobljeno svobodo, da ne pademo v novo sužnost današnjega potrošništva.

Zelo lep je bil prizor ob darovanju, ko je tolminsko dekle v spremstvu žena, deklet in fantov prineslo na oltar cvetje domačih polj in je otroški zbor zapel Schubertovo Ave Marijo ob spremljavi moških glasov. Učinkovit je bil tudi Mavov Sanctus.

Nato smo z Jezusom in Marijo prešli iz žalosti v veličastno vstajenje z mogočno Händlovo Alelujo. Ob spremljavi trobil je izvenela kot višek zmagoslavja. Na koncu so pevci zapeli še pesem Marija skoz življenje.

Predsednik Zveze slovenske katoliške prosvete dr. K. Humar se je pevcem in še posebno dirigentu zahvalil za nastop in obisk zamejcev ter zaželel, da bi med nami ne bilo nobenih pregrad ter da bi iz vere in upanja raslo naše medsebojno razumevanje in ljubezen.

Lepa notranjost štandreške cerkve je bila nadvse primerna za te vrste nastop. Vse je bilo naše. Naši so bili ljudje, ki so peli, nastopali in vodili. Veseli in ponosni smo na te naše ljudi, ki v naš čas prinašajo svežino in nas dvigajo v duhovni svet.

Pevcem, ki so bili iz raznih krajev Tolminske, celo iz oddaljenega Podbrda in Trebuše, iskrena hvala. Samo oni in Bog vedo, koliko truda in žrtve jih je stala priprava za tako dovršeno delo.

Prof. Avgustu Ipavcu, ki je duša vseh

teh množičnih manifestacij, pa iskreno čestitamo za tako velikopotezno zamisel, za ves trud in žrtve. Cvetje pa, ki so mu ga ob kencu poklonili, naj priča o naši hvaležnosti in priznanju.

Po končani slovesnosti v cerkvi so se pevci ustavili v prostorih prosvetnega doma »Anton Gregorčič«, kjer so se še dolgo zadržali ob zakuski in v prijateljskem pomenku.

Z. P.

BRUNA MARIJA PERTOT:

Bodi pesem

Rod lepe Vide ne umre. Dal nam je pesnika Zelene pomladi Lada Piščanca, dal njegovo sestro Zoro in dal mlado, žlahtno pesnico Bruno Marijo Pertotovo. Te dni je izdala že drugo zbirko svojih pesmi, »Bodi pesem«. Sam Bog ji je dal to lepo poslanstvo, da v naš razbičani čas prinaša svežino pristne lepote in resnice... »Bil je sedmi dan stvarjenja. Ti si tisti dan počival. Vendar si se mi nasmehnil in si rekel: Bodi Pesem.«

Zvesta svojemu poslanstvu je Pertotova segla globoko v morsko dno, kjer ni viharjev in ni strasti in nam tam nabrala čudovitih biserov, ki nam jih sedaj s polnimi prgišči deli.

Vsaka njena pesem je dragulj, jasen in blesteč, ki nam govori o soncu in vetru, o belih pečinah in zvoku valov, o mali tamariski in volhki brnistri in še o lepi Vidi, »ki se bo vrnila iz daljnih poti.« Grljanska pomlad dehti v poletje, »ko samotna domuje na golih pečinah med žajbljem in žoltimi cvetli... in šteje pomladi, ki tiho beže.«

In že se poletje poslavlja, prvi viharji ženejo čolne v breg, »kajti to noč je odšlo poletje.«

Zimski čas obuja spomine in ustvarja najlepše pesmi te zbirke, posvečene stari mami, »ki je bila dobra kot zemlja«. Kot ona je rodila vsako leto in ni nikdar vprašala zakaj, ki je tvorila po klancih veje, ko je metel trgal butaro na glavi, ki je nosila v mesto sivko in resedo in ožemala iz pepela težke rjuhe. »Bila je čarodejka«, baja dalje njena legenda o stari mami, »je znala cvet pričarati gorečki in skopi njivi blag jesenski sad. Bila je blaga žena in skrita mati iz legende dedov. V nebeškem koledarju je danes dana med svetnike.«

Potem ji na božični večer znova hiti spomin k stari mami in jo gleda, kako je »o mraku odložila vso težo dneva in se vsa sključena in strta pogovarja s svojim Bogom.« Daruje mu sebe samo in svoj križ, ki se ji zdi majhen. »In On je videl, da si mu dala vse, da je trpljenje silno kakor gora, da vsa se lomiš in pod njim drobiš.« In nenadoma, »v sveto noč, ko dogorelo je poleno in rvela v oknu snežna je tkanina, več nisi vedela, kaj vse boli, ker strgan, sam in bosih nog po belem klancu prihajal k tebi je tvoj Bog.«

In zopet se pesnica vrača k svojemu morju, kakor da iz njega črpa nove sile za nadaljnje ustvarjanje in govori o starcu, ki pestuje ožgani obraz, v naročju barke; o malem Štefančku, ki začuden zre v ledene rože v oknu, »ki so prvič zveztele kar prijokal je na svet.« Zunaj v snegu je oblečal kos, »ki spi pod belim rožmarinom.« Z živo vero v nesmrtnost,

tržaške novice

Rojan

V nedeljo 11. maja je imela naša osnovna šola v Marijinem domu svojo zaključno prireditev. Na prireditvi so sodelovali vsi otroci, razdeljeni po razredih. Vedno zahtevnejše stvari so nam pokazali. Vsi skupaj pa so ubrano zapeli celo vrsto pesmi. Pri petju se je poznal velik napredek,

kar dokazuje, da otroci stalno vadijo. Prvi in drugi razred sta nastopila vsak s svojim prizorčkom, peti pa že skoraj s pravo enodejanko (Dobrota je sirota). Tretji in četrti razred sta pokazala, da se razumeta na balet.

Lepo je, da so otroci ob koncu prireditve vse učiteljice nagradili z zaslužno zahvalo in z lepim šopkom cvetja.

Prireditve je bila skrbno pripravljena in je zares uspela. Dvorana je bila polna staršev in prijateljev mladine.

Proti koncu meseca praznujemo štirinajsto obletnico otvoritve našega Marijinega doma. Obletnice se bomo spomnili v nedeljo 25. maja. Dopoldne ob devetih bo v cerkvi sv. maša za vse žive in mrtve dobrotnike Marijinega doma, popoldne pa bo prireditve.

Neolikani nedeljski izletniki

Večkrat ste objavili pozive na oblasti zaradi neodgovornega in nečloveškega kršenja tuje lastnine. Tokrat pa bi opozoril na neolike rafinirane nedeljske izletnike, ki imajo kaj malo opraviti z ljubitelji narave in našega Krasa. Za njimi so vse-

Lipa zelenela je tam v domačem gaju ...

Deževalo je, skoraj lilo. Težke kaplje so štopotale po svojsko zamišljeni kamniti in kovinasti roki z velikansko rdečo kapljo krvi v osrčju ter se zajedale v pesek spominskega prostora v Gonarsu. Razpeti dežniki so se živo premikali in komaj varovali šolarje pred močjo. Otroci se niso menili za dež. Dostojno so se oddolžili številnim žrtvam, ki jim zemski ostanki počivajo v skromnih kovinastih žarah, in o katerih pričajo imena, na gosto vklesana v kamen in kovino.

Po kratkih, a vsebinsko globokih deklaracijah so učenci zapeli pesem Lipa zelenela je. Čisti glasovi so mehko polzeli iz mladih grl. Gledala sem jih. V šoli me vprašujejo po preteklosti in so vedno na strani preganjanega, dobrega in pravičnega, nikoli ne drže z nasiljem in krivico, a kar se tiče maščevanja, so takoj pripravljene, da ga izvedejo. Ne morejo se vživeti v zavest, da se je treba držati gesla: Cesar nočeš, da bi drugi tebi storili, tudi ti drugim ne stori. Veliko lažje se je ravnati po kratkem, a odločnem reku: Zoba za zob! Taki so pač otroci: nagonski, čustveni, nerazumni.

Gledala sem živi drobiž in čutila, da je daleč od tragedije, o kateri priča prostor, kjer so peli in deklamirali. Vse jim je bilo predaleč kljub skrbni pripravi, žare vse premalo zgovorne. Dovolj jim je bil odgovor na zastavljeno vprašanje in trenutna, razumevanja polna bolečina se je morala umakniti njih sveži življenjskosti. Odraslim je to drugače in spet drugače onim, ki so bili oropani svobode zaradi svoje ljubezni do domovine, do naroda in domače govorice.

Lipa zelenela je... In pesem je pripovedovala, da bo lipa še zelenela, da bodo še pele ptice v njej. Tistim, ki so v Gonarsu ali v drugih taboriščih izgubili življenje, nikoli več. Vem, kako jim je bilo v srcu ob mislih na dom, očeta, mater, brata,

★

V nedeljo 25. maja

V MAČKOLJAH

PRAZNIK ČEŠENJ

★

sestro, moža, ženo, sina, hčer... Vem, kako so hrepeneli, da bi jim še enkrat segli v roko, še enkrat naslonili glavo na njih ramo, zopet videli domače gore, simbol Slovenije, zopet slišali domači zvon.

Tat, ropar, zločinec ve, kdaj bo smel spet na svobodo, a politični jetnik se z grozo sprašuje, kaj bo z njim. Kdor ni tega sam doživel, ne ve, kaj pomeni odmev svobodnega koraka onstran žice in zidu, za katerim moraš živeti po krivici in se sprašuješ: »Ali ve srečnež, da smo tu mi? Ali ve, kako nam je? Zakaj nam nihče ne pomaga? Ali ni nikomur mar krivic, ki se nam godijo?« Iz lastne izkušnje vem, da premmogim res ni bilo mar krivic, da jih mnogim še danes ni.

Svoboda je še vedno najdražja dobrina; svoboda mišljenja, besede, dejanja, veroizpovedi, odločanja, a svoboda v pravi in v dobrem, ne v zlu in krivici. Svoboda v Njem, ki je učil odpuščanja in bil sam po krivici križan.

DRUŠTVO SLOV. IZOBRAZENECV
V TRSTU

vabi na

KOMORNI KONCERT

Nastopila bosta oboist Roberto Denti in pianistka Gudula Mattucchina. Koncert bo v dvorani Slovenske prosvete, ul. Donizetti 3/I v ponedeljek 19. maja ob 20.30.

.....
povsod poteptane rastline (nič jih ne skrbi, če gredo z avtomobili po njih!), nalomljene veje, kupi potrganih cvetic, po travnikih puščeno kamenje.

Nadloga vseh nadlog pa je tudi v tem, da si zakoniti lastnik ne sme privoščiti opozoriti jih, kaj šele odločno nagnati iz svoje lastnine. So izletniki, ki se mu smejejo, ga zaničujejo in psujejo z kmetskim butcem in povrhu še z ostudno psovko namenjeno nam Slovincem.

Kaj so storile odgovorne oblasti, da se že enkrat zatre to vandalsko početje? Ali je dovolj samo apelirati od časa do časa po časopisju, naj ne teptajo trave po travnikih, naj ne trgajo cvetic? Ali so oblasti storile vse, da se taki kršitelji kaznujejo? Vsako apeliranje ne bo nič za leglo, če se sami nedeljski izletniki ne naučijo spoštovanja ali v najslabšem primeru, če ni po naših poljih dovoljno število od države postavljenih nadzornikov in čuvarjev.

Kraševec

Solarji so odšli, pustili na kamniti plošči košek cvetja in v zraku zadnje akorde svoje pesmi, a tudi žalost. Podzavestno so hiteli naprej v svoje življenje, a moje misli v domovino, kjer žive oni, ki so jim dragi za vedno ostali v Gonarsu, v tej drobni Kalvariji našega dolgega križevga pota.

Z. S.

Papež kardinalu Višinskemu

Leta 1000 po Kr. je bila ustanovljena na Poljskem nadškofija Gniezno, ki je združevala vse škofije na ozemlju Poljske. Sv. oče je poslal kardinalu Višinskemu posebno pismo, v katerem omenja 975-letnico nadškofije v Gnieznu in zvestobo poljskega ljudstva katoliški veri.

Kamenčki

Odvrtna nezaželenost?

Letošnji prvomajski praznik je potekal v znamenju pridobitev mnogih vrednot delovnega ljudstva in v praznovanju 30-letnice osvoboditve. Poleg raznih slovesnosti je bila gotovo najbolj veličastna proslava v Sv. Križu pri Trstu z odkritjem spomenika padlim. Ob veliki množici so se zvrstili na govorniškem odru razni politični in sindikalni delavci in začudo celo domači župnik. Slednji, ki je prišel blagoslavljen spomenik na odločno zahtevo nekaterih domačinov, je počastil spomin padlih in pripomnil, da bi bilo njihovo število nepopolno, če ne dodamo 63 padlim še dve imeni: msgr. Furlana, ki je deloval v Sv. Križu skoraj 40 let in v težkem fašističnem vzdušju in izpil kupo ricinovega olja, in dr. Gracarja, ki je obnovil pouk slovenskega jezika v letih 1943-45.

Človek se vprašuje, zakaj se nekateri naši ljudje tako očitno in srdito zaganjajo v slovenske duhovnike, ki javno nastopajo proti raznarodovanju in asimilaciji našega ljudstva, ki so po vseh slovenskih župnijah in celo v mestu samem z velikimi žrtvami postavili slovenske domove, v katerih se zbira naš človek in predvsem mladina, ki oznanjajo Kristusovo blagovest v materinščini? Zakaj toliko nasprotovanja njim, ki so vredni nasledniki raznih Furlanov, Gabrovščkov, Piščancev in številnih drugih, ki so bili skoraj edina luč slovenstva v času črne tiranije?

Kdaj se bomo primerno oddolžili tem tihim in zaničevanim trpinom, katerih življenje je bilo stalno v nevarnosti? Ali so mnogi naši ljudje tako kmalu pozabili, kaj jim je pomenil dušni pastir v tistih težkih časih, ko so se mnogi drugi zatekali v varnost drugam? Ko so tudi večkrat rešili življenje posameznikom, družinam in celim vasem, kakor msgr. Furlan v Svetem Križu? Morda hočejo taki nehvaležniki z blatenjem ali s hoteno pozabo takih zaslužnih mož položiti kamen na svojo hlapčevsko podložništvo fašističnemu režimu?

Nočemo biti sodniki nikomur, vendar resnici na ljubo moramo dati zaslužno mesto tistim, ki so branili in še branijo kot slovenski dušni pastirji svoje ljudstvo! - Kraševec

Msgr. Anton Rutar (na levi) je v nedeljo 4. maja blagoslovil doprni kip našega mučenika, žrtve fašističnega nasilja, Lojzeta Bratuža, ki bo v bodoče v atriju Katoliškega doma opominjal obiskovalce, naj ostanejo zvesti idealom, za katere je pokojni Bratuž delal, živel in umrl

Svetovni popotnik na Primorskem

Univerzitetni profesor dr. Andrej Kobal, pisatelj knjige »Svetovni popotnik pripoveduje«, bo drugi teden med nami na Primorskem. Srečal se bo z rojaki v Gorici in v Trstu kakor tudi, vsaj tako je v načrtu, v nekaterih vaseh na podeželju.

»Moja knjiga naj izide v Gorici, kjer sem študiral, poklanjam jo primorskemu slovenskemu ljudstvu, katerega sin sem!« Tako je rekel, ko je Goriški Mohorjevi družbi predložil rokopis skoro 900 tipkanih strani. Prvi del veledela »Svetovni popotnik pripoveduje« je izšel med mohorjevkami za leto 1975, drugi del, nič manj zanimiv, je zdaj v tisku v tiskarni Budin v Gorici in bo izšel med rednimi knjigami GMD za leto 1976.

»Srčno si želim srečanja s svojimi primorskimi brati v Trstu in Gorici pa tudi na podeželju!« Tako mi piše in še pravi, da mu je bilo naše primorsko ljudstvo in naša tragična usoda trajno prisotna, pa naj je učil na ameriških univerzah ali predaval po slovenskih naselbinah, raztresenih po vsej Severni Ameriki, naj je sedel v Pentagonu pri mizi, kjer se je odločala usoda Ljubljane in Zagreba ali vršil važne državne službe v raznih delih sveta.

Prof. Kobal, rojak iz Cerka na kakor goriški nadškof F. Sedej, je ena najbolj svetovno razgledanih in z nadvse raznoliko življenjsko izkušnjo oplojenih slovenskih živečih osebnosti. Zato bo srečanje z njim veliko doživetje.

V Gorici bo srečanje v četrtek 22. maja ob 20.30 v mali dvorani Katoliškega doma, v Trstu pa v soboto 24. in v ponedeljek 26. maja. Priručno vabljeni k srečanju vsi in še zlasti mladina, ki lahko vidi v dr. Kobalu svoj življenjski vzor! - R. K.

Pretresljiva drama v Kat. domu

V petek 9. maja je v Katoliškem domu v Gorici nastopil Mali oder SSG v Trstu z dramo Stanka Majcna »Apokalipsa«. Zopet so tržaški igralci pokazali svoje izredne interpretacijske zmožnosti. Delo samo je zelo težko uprizorljivo, saj dogajanja skoraj ni. Celota je ena sama ekspresionistična slika, na kateri se kot barve prepletajo različna stanja skupine jetnikov, ki čakajo na obsodbo zaradi osumljenja veleizdaje. Med napadi blaznosti enih, med izbruhom jezice drugih in apatičnosti tretjih se vrstijo zaslišanja, na podlagi katerih bodo jetniki sojeni. Z mojstrsko igro so tržaški umetniki vodili za seboj gledalce, ki so se res vživeli v dramatično vzdušje na odru. - v. č.

Zaključek blagovnega sejma

»Espomego«
V nedeljo 11. maja so v Gorici zaključili »Espomego«, mednarodni blagovni sejem, ki ga je to pot že petič priredila goriška trgovska zbornica.

Po zamisli prirediteljev naj bi sejem trajal od 30. aprila do 8. maja, toda ker je obisk presegel vsa pričakovanja, je bil sejem podaljšan za tri dni. Prirediteljev je obiskalo nad 45.000 ljudi.

Na sejmu je razstavljalo okoli sto podjetij iz petih držav. Te so bile Italija, Jugoslavija, Avstrija, Madžarska in Romunija. Razstavljalci so imeli na voljo 4.000 kv. metrov pokrite in 5.000 kv. metrov nepokrite površine. Zelo je uspela razstava vin. Bilo jih je 181, ki jih pridelujejo na 29 zaščitnih področjih raznih dežel iz vse Italije.

Trgovska zbornica je ob sejmu podelila medalje in diplome vsem tistim podjetjem, ki so sodelovala na vseh dosedanjih prireditvah. Tako sta taki priznanji prejeli tudi trgovina in gospodinjstvi stroji ter radijskimi in televizijskimi sprejemniki

Kerševan iz Gorice in »Manufaktura« iz Nove Gorice.

V načrtu je zgraditev novega sejmišča v ulici della Barca, kajti prostor v Kornu je postal že pretesen. Z novimi prostori bo »Espomego« dobil še novega zagona, se še bolj uveljavil in še bolj odprl vrata proti Vzhodu.

Rupa

V zvezi s poročilom o »Prazniku frtaljev« v Rupi je naš poročevalec v naglici spregledal nekatere stvari, ki zaslužijo, da se jih omeni. Tako je nastopil med zbori tudi oktet s Plešivega, ki ga vodi Zdravko Klanjšček.

Tudi ni poročevalec ničesar napisal o športni prireditvi »Tek čez drn in strn«, ki je bila v nedeljo 27. aprila v dopoldanskih urah. Pri tem je imel posebne zasluge prof. Kranner iz Gorice, ki je ves nastop vodil do uspešnega zaključka. Iskrena zahvala tudi tvrdki Andrej Košič, ki je podelila nagrade, katere so prejeli tekmovalci.

Zahvala bodi izrečena tudi vsem prebivalcem hiš okoli rupenske cerkve, ki so vsi pokazali veliko razumevanje, ko je šlo za izvedbo prireditve. Naj podčrtamo še dobro voljo in močno zavzetost naših ljudi tako iz Rupe kot s Peči, ki so vsi pripomogli, da je prireditev sijajno uspela, v veselje obiskovalcev in v zadoščenje organizatorjev. - ik

Častitljive obletnice

30. maja bo obhajal 80-letnico rojstva msgr. Alojzij Salvadori, stolni prošt v Trstu;

28. junija bo praznoval 50-letnico mašništva Karel Esih, župnik v Kortah;

29. junija bosta praznovala 60-letnico mašništva msgr. Ivan Omersa v Trstu, 50-letnico pa Viktorin Stanič, župnik v Kamnjah na Vipavskem;

4. julija bo doživel 60-letnico mašništva lazarist Ludvik Savelj CM, ki živi v Trstu.

Vsem naše iskrene čestitke s prošnjo Bogu, da jih ohrani še vrsto let delavne in čile v Gospodovem vinogradu.

Popravek

V članku Smrt staroste slovenskih duhovnikov v 19. št. Kat. glasa so nekatere netočnosti, ki jih resnici na ljubo hočem razjasniti.

Moj brat Lado Piščanc ni bil nikdar kaplan pok. g. Kovača v St. Vidu na Vipavskem, pač pa je č. župnika nadomeščal za časa njegove internacije. G. Kovača so oblasti internirale v notranjost Italije, ker se je zameril fašističnemu učitelju. Obsodili so ga na tri leta internacije. Skofija je takrat poslala mojega brata, kaplana v cerkvi sv. Ignacija v Gorici, v St. Vid. Brat Lado je nastopil službo v tem kraju 24. septembra 1940. Ostal je v St. Vidu do konca septembra 1941, ko so g. Kovača pomilostili in ga poslali domov. Moj brat se je morda še kak dan zadržal v St. Vidu in to je bil ves njegov živi stik s pokojnim župnikom. Vrnil se je v Gorico, a ne več kot kaplan pri Sv. Ignaciju. Po enem mesecu čakanja so ga poslali v Cerčno.

Res pa je, da je moj pokojni brat slišal od ljudi mnogo dobrega o sedaj že rajnem župniku. Skupaj z njim so takrat internirali tudi njegovo staro kuharico Micko. Zadržali pa so jo v Gorici. V veliki telovadni dvorani je z mnogimi drugimi delila žalostno usodo interniranih. Na posredovanje naše družine so jo kmalu izpustili. Vrnila se je v St. Vid in bila Ladotu ter sestri Marti v veliko pomoč.

Zora Piščanc

Člani amaterske skupine iz Gorice so na spominski proslavi v počastitev žrtev fašizma in nacizma, ki jo je v nedeljo 4. maja pripravila Zveza slovenske katoliške prosvete v Gorici podali recital, v katerem so bili prikazani odločilni trenutki odporništv pri nas. Od leve na desno: Viktor Prašnik, Marko Brajnik, Kazimira Blažič in Metka Klanjšček

ŠPORT

PAV Despar - Olympia 3 : 2

Olympia je v Vidmu verjetno zapravila še zadnje možnosti, ki jih je imela za prestop v višjo ligo. Po tem porazu ostaja »modrim« le upanje, kateremu pa skoraj nihče ne naseđa več.

Sobotna tekma bi se v normalnih okoliščinah zaključila z zmago Olympije s 3 : 0. Saj smo to videli v prvem setu, ko so »modri« gospodarili na igrišču in rezultat 4 : 15 to zgovorno dokazuje. Tudi v drugem setu so »modri« že vodili z 10 : 2, čeprav so nastopali v okrnjeni postavi brez svojega najboljšega tolkača M. Spacapano, ki zaradi poškodbe ni stopil na igrišče.

Po dveh setih se je pri Olympiji pokazala utrujenost. Zaradi zasedene telovadnice »modri« niso redno vadili že od zadnjega nastopa s Torriano. To pomeni pomanjkanje atletske forme, ki bi bila na teh zadnjih preizkušnjah zelo potrebna.

Pomanjkanje forme, okrnjena postava, vse to je privedlo do dveh zaporednih porazov, ki sta potisnila Olympijo na tretje mesto, ko do zaključka manjkata le še dve koli. Slika postane še bolj žalostna, če pomislimo, da bo na zadnjih nastopih manjkal tudi kapetan Franko Nardin, ki gre k vojakom.

V soboto se bo Olympia poslovila od domače publike z nastopom proti ekipi Fiume Veneto, ki je precej izkušeno moštvo in bo, čeprav odrezano od borbe za prvo mesto, napravilo vse, da bi v Gorici slavilo zmago. Pričakujemo, da bodo »modri« zbrali vse moči in se pred svojim občinstvom dobro izkazali. Tekma bo v telovadnici »Valletta del Corno« ob 18 uri.

Kronist

Pastirček štev. 8

Te dni je izšla osma in zadnja številka »Pastirčka«, ki izhaja že 29 let. Prihodnje leto bo »Pastirček« star 30 let in to je že kar lepa doba.

V tej številki je končala zgodba o Krvičniku, povest Darine Konc »Mladost med gorami« pa se bo nadaljevala tudi prihodnje leto. Sara je napisala zgodbo »Kozarec vode«, Bogdan Bricelj z Jesenic pa je opisal svojo pot po vrhovih Karavank.

Pesmi so prispevali misijonar Vladimir Kos iz Tokia na Japonskem ter Zora Saksida in Ljubka Sorli. »Ura« je naslov pesmi v notah, ki jo je na besedilo Vide Jeraj uglasbil Zorko Harej.

Slikanica je posvečena mesecu maju. Rada (Zora Saksida) nas spet popelje v naravo in predstavi ptico ruševca in rožo očnico (planiko). O planinstvu razpravlja Branko. Nadja Debenjak piše o lipicancih na olimpijskih igrah. V skavtskem kotičku Tomaž Simič razlaga, kako mora biti skavt zvest Bogu in domovini, Ciklama pa je napisala zgodbo o Melitnem sprehoju. »Stiriperesna deteljica« opisuje taborni ogenj.

Ivo, ki je med letom obiskal osem župnij, nas to pot popelje v Miljsko okolico, točneje v naselje Korošci. Tam so se zbrale nekatere učence osnovne šole s katehetom g. Vončino. Slovenci in miljski občini so po vojni doživeli hud udarec: zaradi političnih sporov so mnogi levičarji razumeli bratstvo med narodi tako, da so otroke prepisali na italijansko šolo.

Dopisov mladih je kar za pet strani. Posebno so se postavili učenci 5. razreda osnovne šole v Dolu. Devet jih je in vsak je nekaj napisal. Upravičeno jih je urednik pohvalil. Prek leta so napisali kar 44 pisem. Zato je vsakemu poklonil za nagrado lepo knjigo. - jk

Slomškov list

Po dvehletnem odmoru (1973 in 1974) je zopet izšel »Slomškov list«, ki od časa do časa poroča, kako je s postopkom za pršetje blaženim škofa A. M. Slomška, o morebitnih uslišanjih itd. List izhaja v 16.000 izvodih. Urejuje ga dr. Frančišek Segula, pospeševatelj postopka. Tiska se v Celovcu in ga pošiljajo rojakom v zamejstvu in zdomstvu. V Slovenijo ne sme, ker je po zakonu prepovedan uvoz cerkvenih publikacij, ki v tujini izhajajo v slovenskem jeziku.

V Rimu že več let pregledujejo spise škofa Slomška. Prvi cenzor, zaprišežen pri Kongregaciji za svetniške zadeve, je svoje delo končal že ob koncu leta 1970 in oddal zelo povoljno izjavo.

Takoj za njim je ves material Slomškovih številnih spisov (pisanih v slovenščini, nemščini in latinščini) prevzel drugi, prav tako zaprišežen cenzor in začel z delom prve meseca leta 1971.

Oktober 1973 se je v Rimu mudil mariborski škof dr. M. Držičnik. Sam je šel na Kongregacijo za svetniške postopke in se zanimal za Slomškovo zadevo. Obljubil si mu, da bo drugi cenzor na Novo leto 1974 to delo končal. A prišlo je že novo leto - sveto leto 1975, cenzor pa še vedno obljublja.

Ali ne traja vse to le predolgo? Čeprav počasi, delo le napreduje. Kdaj bomo imeli škofa Slomška na oltarju? Glavni pogoj ostane vedno: dva čudeža na Slomškovo priprošnja! Kdaj se bo pa to zgodilo, ni mogoče pridvidovati. Vsekakor molimo!

DAROVI

Za katoliški tisk: Ana Daneu, Opčine, 2.000 lir.

Za tiskovni sklad: v spomin pok. brata Franca Fabijana daruje sestra 10.000 lir.

Za Katoliški dom: U. Z. 3.000; M. P. 30.000; Marijina družba 10.000 lir.

Za Zavod sv. Družine: N. N., Oslavje, 10.000 lir.

Za Alojzijevišče: N. N. 5.000 lir.

Za slov. duhovništvo v Gorici: Milica in Vladko v spomin pok. Marice Sorli 5.000 lir.

Za goriške skavte: družina Podveršič 10.000 lir.

Za volivni sklad: N. N. 1.000; N. N. 3.000 lir.

Za Finžgarjev dom na Opčinah: v spomin pok. Marcela Sosič daruje Ivanka Sosič, Narodna 34, 5.000 lir.

Za cerkev na Opčinah: N. N. 3.000; Dugulin-Predonzani 10.000; družina Ketellapper 5.000; N. N. 1.000; N. N. 1.000; N. N. 600; Ana Sosič 2.000; Darinka in Cvetka 2.500; družina Sosič 1.300; družina Riccobon 3.000; msgr. M. Živic 3.000; Lojzka Škerlavaj 3.000; družina Škabar 20.000; N. N. 600; Terezija Škerlavaj 5.000; Mahnič-Malalan 1.000; družina Palermo 5.000; N. N. 1.000; De Fecondo 5.000; družina Dolenc 3.800; družina Cozzolino 600; Angela Kacin 5.000; Josip Podobnik 10.000; Karel Podobnik 10.000; Lojzka Škerlavaj 3.000; družina Di Lenardo 15.000; Ivanka Malalan 2.000; N. N. 2.000; Doli 2.000; družina Gnjezda 5.000; Ana Daneu 25.000; Kenneth Odom 10.000 lir.

Za cerkev na Banah: N. N. 5.000 lir.

Popravek. Družina Bratuž iz Gorice je darovala po 25.000 lir za Katoliški dom in za PD »Podgora« ob odkritju spominske plošče pok. Lojzetu Bratužu v Podgori in njegovega doprsnega kipa v atriju Katol. doma v Gorici. Ta zadnji del je v zadnji številki pomotoma izpadel.

Vsem plemenitim darovalcem Bog povrni, rajnim pa daj večni pokoj!

RADIO TRSTA

Poročila: 7.15 (samo ob delavnikih), 8.15, 11.30 (samo ob delavnikih), 13.15, 14.15, 17.15 (samo ob delavnikih), 20.15 in 22.45. Dejstva in mnenja: 14.30 (samo ob delavnikih).

Sport: (dnevno) ob 20.00 uri.

Spored od 18. do 24. maja 1975

Nedelja: 9.00 Sv. maša iz župne cerkve v Rojanu. 11.15 Mladinski oder: »Grdi mali raček«. 12.00 Nabožna glasba. 12.15 Vera in naš čas. 12.30 Glasbena skrinja. 13.00 Kdo, kdaj, zakaj. 14.30 Nedeljski vestnik. 15.45 »Luna v megli«. Dramska fantazija. 17.30 Sport in glasba. 18.30 Nedeljski koncert. 19.30 Zvoki in ritmi. 20.30 Sedem dni v svetu. 20.45 Pratika. 21.10 Sodobna glasba. 22.25 Pesmi za vse okuse.

Ponedeljek: 11.40 Radio za šole. 12.00 Opoldne z vami. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.30 Radio za šole. 18.50 Baročni orkester. 19.10 Odvetnik za vsakogar. 20.35 Slovenski razgledi. 22.15 Glasba v noč.

Torek: 11.35 Pratika. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.30 Komorni koncert. 19.10 Čopova pisma. 19.25 Za najmlajše. 20.35 F. Čilea: »Adriana Lecouvreur«, opera. 21.35 Nežno in tiho.

Sreda: 11.40 Radio za šole. 12.00 Opoldne z vami. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.30 Radio za šole. 18.50 Deželni koncert. 19.10 Avtor in knjiga. 19.30 Zbori in folklor. 20.35 Simfonični koncert. 22.25 Motivi iz filmov.

Četrtek: 11.35 Slovenski razgledi. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.30 Slov. zborovski skladatelji. 19.10 Narava in sodobni človek. 19.25 Za najmlajše. 20.35 »Zenska v času«. Drama. 21.40 Skladbe davnih dob.

Petek: 11.40 Radio za šole. 12.00 Opoldne z vami. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.30 Radio za šole. 18.50 Sodobni slov. skladatelji. 19.15 Slov. povojna lirika. 20.35 Delo in gospodarstvo. 20.50 Koncert. 21.30 V plesnem koraku.

Sobota: 11.35 Poslušajmo spet. 15.45 Avtorito. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.30 Concertisti naše dežele. 19.10 »Slovenski tržaški skavti«. 19.40 Pevska revija. 20.35 Teden v Italiji. 20.50 »Alamute«. Dramatiziran roman. 21.30 Vaše popevke.

LJUBLJANSKA TV

Spored od 18. do 24. maja 1975

Nedelja: 10.05 Otroška matineja. 12.05 Nedeljsko popoldne. 18.00 Življenje L. da Vincija. 20.05 »Dijak«. 20.50 Življenjski prostor koroških Slovencev. 21.20 Zabavna oddaja. 22.20 Sport.

Ponedeljek: 18.00 Jazz. 20.05 »Glorija«. 21.40 Kulturne diagonale. 22.10 Kratek film. Torek: 17.35 Mala lupinica. 18.15 Egipt za časa Tutankamona. 20.05 Druga pomlad na Portugalskem. 21.00 »Thibaultov«.

Sreda: 17.25 Viking Vikki. 18.40 Po sledih napredka. 20.05 »Peterka sinjih višav«. 21.35 Pesnik Ivan Cankar.

Četrtek: 15.55 Nogomet Bor: Dinamo. 17.45 Otroški spored. 18.20 Vzpon človeka. 20.05 »Zive vezie«. 21.15 Četrtekovi razgledi. 21.45 Simfonični orkester RTV Ljubljana.

Petek: 17.15 Pisani svet. 18.05 Švedski plesi. 18.40 Spoznavajmo otrokov svet. 20.05 »Vesela vdova«, film.

Sobota: 13.55 Nogomet Radnički (Niš): Vojvodina. 18.20 »Izgubljeni svinčnik«. 20.30 Festival mladih 75. 22.35 »Saša«, film.

OBVESTILA

V cerkvi Brezmadežne v ulici Garibaldi v Gorici se bo nadaljevalo še ves mesec celodnevno čiščenje. Zlasti so zaželeni obiskovalci v opoldanskih urah.

Skavtske obljube. Slovenski goriški skavti in skavtinja bodo imeli svoje obljube v Stmavru v nedeljo 18. maja ob 11 uri.

Mladinska akademija. V nedeljo 25. maja bo v Katoliškem domu mladinska akademija, pri kateri bodo sodelovali mladinski zbor »Kekec«, učenci glasbene šole, deklice Marijinega vrteca, trio in otroški zbor iz Podgor. Začetek ob 16.30.

V gledališču A. Ristori v Cedadu bo v soboto 17. maja ob 10.30 SS gledališče iz Trsta predstavilo Golievo mladinsko igro »Jurček«.

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpca: trgovski 70 lir, osmrtnice 100 lir, k temu dodati 12% davek IVA.

Odgovorni urednik: msgr. dr. Fr. Močnik
Tiska tiskarna Budin v Gorici

Izdaja Katoliško tiskovno društvo

V ŠTANDREŽU PRI KONSUMU

Praznik špargljev

Sobota 17. maja

ob 20. uri otvoritev in prosta zabava ob zvokih ansambla The Lovers iz Sovodenj

Nedelja 18. maja

ob 15. uri slikarski ex tempore
ob 20. uri igra ansambel The Lovers

Nedelja 25. maja

ob 18. uri koncert pevskih zborov in drugih skupin
ob 20. uri ansambel Lojzeta Hledeta iz Steverjana.

Deloval bo dobro založen buffet z odličnimi šparglji, domačo pijačo in jedajo.